

ספור א'

בְּקֹר אֶחָד בְּחַפְזָת הַקִּיץ יָצְאוּ חֲבָרִים עִם פְּלָבָם עוֹ לְעֵבֶר בְּרִכּוֹת
הַדְּגִים מִחוּץ לְמוֹשֶׁב. עוֹ הָיָה פֶּלֶב יְדִידוּתִי מְאוֹד, וְכָל הַיְלָדִים
אָהָבוּ אוֹתוֹ. עוֹ הָיָה מְצֻטָּרף לְחֲבוּרַת הַיְלָדִים לְכָל טִיּוֹל שֶׁיָּצְאוּ.
הַפַּעַם הָיָה חָשׁוּב לְקַחַת אֶת עוֹ, כִּיּוֹן שֶׁהַמְּטָרָה הִיָּתָה לְגֵרֶשׁ אֶת
הַשְּׁקֵנָאִים הַנוֹחֲתִים עַל בְּרִכּוֹת הַדְּגִים וּפְשׁוּט מְחֻסָּלִים אוֹתָם.
כְּשֶׁהִתְקָרְבוּ לְבְרִכּוֹת הַדְּגִים, הִחֵל עוֹ לְרוּץ וְלִנְבַח מְסָבִיב וְעָשָׂה
הִרְבֵּה רַעֵשׁ. הַשְּׁקֵנָאִים נִבְהָלוּ וְעָפוּ, וְכִךָ נִצְלוּ הַדְּגִים בְּאוֹתוֹ
הַיּוֹם.

שְׁקֵנָאִי – צְפוֹר הָאוֹכֶלֶת דְּגִים.